

Осел і Козел

Байка

Зустрілись якось два товариші:

Посидіти, поговорити від душі.

Осел – поважний такий пан,
А для солідності – нап'яв жупан,
На носа почепив ще окуляри,
Великі, круглі, як в машини фари.

Козел від друга теж не відстає,

Пишається, що розум в нього є.

Насправді ж голова тупа. Ото біда!

Всього достоїнств – це козляча борода.

Подивишся отак на них зі сторони –

Не скажеш з виду, що дурні вони.

Взяли собі міцну чарчину й сала,

Щоб бесіда цікаво протікала.

Спочатку гарненько за пляшкою сиділи,

Усі новини про усіх обговорили,

Та, видно, мало запасли закуски,

Не прихопили печеної гуски.

Геть не помітили, що „в стельку” напилися,

Один до одного – й за барки узялися.

Ударив алкоголь у мізки швидко –

І розуму „панів солідних” вже не видко.

Новісінький жупан в шматки подертий,

Не хоче зупинить полеміку Осел упертий.

Не уступає ні на крок дурний Козел,

Горлає непристойне щось Осел,

Проте не пам'ятають, про що йшлося,

Розбить же пики все одно їм удалося.

Узяв Козел Осла на свої роги,

З розгону й злості кидає під ноги.

Осел – упертюх – знов і знов встає,

Заюшений, аж піна з рота, доказує своє.

– Та перестаньте! Нумо ж, помиріться!

Ні, продовжують човптись і битись.

Упертому Ослу нічого не докажеш,

Козла дурного не відтягнеш, не прив'яжеш.

Дурість і впертість на пару крокують,

І поміж людей світом мандрують,

Тому вам пораджу я не зі зла:

Краще минайте Осла і Козла!

Держіться завжди від „панів” цих подалі.

Прислухайтесь ви до моєї моралі!